

УДК 113:159.955

МЕЛЬНИК В.В.

кандидат філософських наук, доцент кафедри управління,
інформаційно-аналітичної діяльності та євроінтеграції

Інституту управління та економіки освіти,
Національний педагогічний університет імені М.П.Драгоманова (Україна, Київ),
doc.v.melnik@mail.ru

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК КУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

В статті дається аналіз проблем культурної політики в умовах глобалізації, що аналізуються з точки зору соціоантропологічних і соціокультурних вимірів. Відмічається, що глобалізація представляє собою складне соціальне і суперечливе явище і процес, який детермінується економічними, політичними і соціальними вимірами, у центрі яких культура як міра всіх речей. На основі концепції глобалізації здійснено осмислення культурної політики, яка впливає на людину, та проаналізовано проблеми культурної політики в умовах глобалізації, визначено напрями оптимізації культурної політики.

Ключові слова: глобалізація, культурна глобалізація, культурна політика, синергетична методологія

Актуальність теми наукового дослідження зумовлена тим, що сучасна цивілізація знаходиться на переломному етапі, в контексті якого людству загрожує загострення різноманітних глобальних криз як у сфері економіки, так і у сфері культури, у сучасному суспільстві зростає напруга, що свідчить про багаточисленні системні кризи. За цих обставин нагальною стає потреба якісно нової стратегії культурної політики для України в умовах глобалізації. Ця стратегія, яка спирається на парадигму глобальних «викликів та відповідей», передбачає створення антикризових культурних механізмів, діяльність яких має бути спрямована на приборкання загрозливих процесів, мінімізації їх руйнівних наслідків, забезпечення стабільного характеру суспільної еволюції. Такими механізмами є, насамперед, усталені соціальні інститути – економіка, політика, право, культура, управління. В основі соціокультурних вимірів глобалізації – формування такої культурної політики, яка була б спроможна задовольняти культурні потреби й відповідати основним принципам культурної політики ЄС в цілому та країн Європи. Ми солідарні з думкою авторів, що вважають, що важливим висновком аналізу культурної політики ЄС є визнання проблем культурної сфери такими, що належать першочергово до справ національних урядів.

Актуальність наукового дослідження зумовлена, по-перше, недостатньою теоретичною розробленістю концепції соціокультурних вимірів глобалізації, так і осмислення комплексу кумулятивних змін, які набувають соціокультурного значення, що сприяє досягненню стабільного розвитку культурної політики, адже ми живемо за доби глобалізації, коли

важливим є пошук шляхів виходу зі складних політичних та економічних ситуацій; по-друге, на сьогоднішній день в Україні спостерігається певний дефіцит теоретико-методологічної рефлексії інструментів і технологій мінімізації ентропійних тенденцій у сучасному українському суспільстві, вирішенню яких може слугувати соціодіагностика антиентропійних процесів культурного розвитку, коли людина використовується не як засіб, а як кінцева мета управління; по-третє, становлення і розвиток культурної парадигми в умовах глобалізації зумовлено, з одного боку, об'єктивним перебігом культурного сучасного процесу, що утверджується у вітчизняному соціальному просторі, з іншого – впливом культурного чинника на всі процеси суспільного життя; по-четверте, культурні засади, на яких базується сучасний соціум XXI століття, продовжує поглиблювати значення роздумів про розвиток культурного менеджменту, культурні заходи держави у сфері менеджменту, що вимагає розробку таких категоріальних форм соціокультурного процесу, який узгоджувався з сучасними реаліями глобалізації і глокалізації [1,с.32]. Одним із основних викликів для української культурної політики є фрагментарність національного культурного простору. Стратегічним завданням культурної політики має бути не тільки уніфікація культурного простору, що є й навряд чи можливим на початку XXI століття, а його гармонізація. Це також є значною проблемою, оскільки питання культурної ідентичності, як і мовне питання, є надзвичайно чутливим, а тому й активно використовується в політиці та у період виборчих кампаній.

Мета статті:

- на основі концепцій глобалізації здійснити осмислення культурної політики, яка впливає на людину;
- розкрити і проаналізувати соціокультурні виміри глобалізації та місце в них людини.

Обговорення проблеми

Вирішити ці проблеми можливо, якщо докорінним чином сформулювати теоретичне підґрунтя розвитку концепції культурного розвитку для України, так як у сучасній науковій літературі існує дефіцит рефлексії культурної політики, що розвивається в епоху глобалізації, методологічних прийомів і технік його аналізу, структуризації проблем, можливих варіантів їх вирішення у контексті формування міжнародного глобалізованого людства. Основна мета наукового дослідження – з'ясувати парадигму впливу глобалізації на розвиток культурної політики у контексті розвитку сучасних процесів - економічних, політичних, соціальних тощо. Підходи до аналізу культурної політики в епоху глобалізації є найрізноманітнішими - соціоантропологічні, соціоекономічні, соціокультурні, соціоуправлінські.

Для вирішення цієї мети поставлені наступні задачі:

- проаналізувати зміст поняття «глобалізація» ;
- дослідити соціокультурні трансформації в умовах глобалізації;

- дослідити вплив культурних проблем на долю людини і гуманістичні способи їх вирішення;

Головна гіпотеза дослідження - у виявленні суперечності між глобалізацією культурних, освітніх та інформаційних процесів та втратою антропологічних вимірів культурної політики, які стоять перед всім людством. Саме філософсько-антропологічні і філософсько-культурологічні парадигми в теоретичній і практичній глобалістиці представлені досить слабо. Людина губиться у субстанціоналістських та цивілізаційних вимірах глобальної соціокультурної динаміки у світі, яка поєднує у собі наслідки традиційних суспільств, модерністської і постмодерністської культури.

Об'єктом дослідження є культурний фактор у системі глобалізованих світових і регіональних проблем, а саме виживання людства у складних соціокультурних процесах сучасної глобалізації

Обговорення проблеми

Методологія дослідження

В науковому дослідженні використовуються наступні методи, принципи, концепти і підходи, які дають можливість дослідити культурну кризу сучасної глобальної цивілізації: загальнонаукові методи аналізу і синтезу, узагальнення та екстраполяції, системний та структурно-функціональний підходи; загальнофілософська, філософсько-антропологічна та філософсько-культурологічна методології, порівняльно-історичний метод, метод синергетичного підходу. Все це дозволило виявити і визначити культурні параметри гуманістичної реконструкції в умовах глобалізованого світу.

Стан розроблення **проблеми**. У зарубіжному соціогуманітарному знанні тема глобалізації розроблена такими вченими, як : Шнайдер-Детерс В., Дені де Ружмон, Геген Д., Дейвіс Н., Гоці С., Радьяр Д., Бжезинський Зб., Валлерстайн І., Робертсон Р., Розенау Дж., Тоффлер Е., Фукуяма Ф., Гантінгтон С.; крім того, виходить журнал „Євробюлетень” та „Гуманістичний Маніфест 2000”, авторами яких стали 136 видатних вчених світу, десять з яких – Нобелівські лауреати, основною метою яких є заклик до нового планетарного гуманізму. Лідируючі позиції в світі займають – В.Чешков, В.Тишков, С.Гантінгтон, Ф. Фукуяма, С. Хоффман, У.Бек, К.Денчев, В. Уткін, Л. Абалкін, Д.Дайчев; фахівці в Україні – В.Бех, В.Воронкова, В.Луговий, В.Князєв, М.Михальченко, М.Степико, А.Толстоухов, Ю.Пахомов, О.Дергачов. Намагаючись осмислити особливості розвитку євроінтеграційної політики в умовах „розколотої цивілізації”, вчені опинилися перед практичною відсутністю праць, присвячених дослідженню сталого культурного розвитку в умовах глобалізму [2, с.28].

Культура, пронизуючи всі ланки суспільства в умовах глобалізації, виступає одночасно як середовище, засіб і результат життєдіяльності соціальних суб'єктів, окремих особистостей, певних соціальних груп і спільнот, окремих суспільств чи навіть людства загалом. Актуальним у дослідженні культури є гегелівський аналіз духу у всесвітній історії, оскільки

він змушує звернути увагу на духовно-культурні процеси, що відбуваються у сучасному світі. Культура характеризується як системний комплекс, притаманний будь-якому сталому співтовариству людей, комплекс специфічних і нормованих способів і форм соціальної інтеграції, організації, регуляції, пізнання, комунікації, оцінювання і самоідентифікації, образних рефлексій та інтерпретацій, механізмів соціалізації особистості. В умовах глобалізації культурна політика виражає якісну характеристику суспільства, безупинно розвиваючи у єдності всі елементи, засвоюючи і передаючи наступним поколінням, що складає її генетичний аспект. Культура виступає як процес активної творчої діяльності людини, за допомогою якої людина пізнає навколишній світ, себе, суспільні відносини, що складає епістемологічний аспект культури. Культура і культурна політика у своєму сучасному перенасиченні інформацією виконують роль комунікатора, який зв'язує ланки між творцями і споживачами різних матеріальних і духовних цінностей, між різними регіонами, народами і расами, що складає її комунікативний аспект [7. Культура створює необхідні для орієнтації людини зразки, норми поведінки й оцінки, забезпечує регулювання соціальних стосунків людей, що виражає її регулятивний, нормативний аспект [3, с.368].

Культура і культурна політика в умовах глобалізації являють собою нелінійне, складне і суперечливе духовно-практичне соціальне утворення, що розвивається в контексті трансісторичних культурних значень і конкретно-історичних смислів. Культура диференціюється в культурах індустріального, постіндустріального, інформаційного суспільств, висвітлюючи колізії людини і природи, людини і суспільства, людини і людини. Атрибутами культури та культурної політики є їх об'єктивність, оптимальність, сакральність. Культура як частина загальної культурної політики мають самостійні цілі, завдання, функції, детерміновані метою і завданнями загальної культурної політики держави. Суб'єктами культурної політики виступають соціальні групи і створювані ними політичні інститути, нації, класи, держави та коаліції. Оскільки культурна політика направлена на вирішення культурно-політичних задач, то останні обумовлюють її зміст, спрямованість, способів і методів їх вирішення. На сучасній стадії розвитку сучасного українського суспільства культурна політика може посідати декілька стратегічних позицій. По-перше, вона є одним з інструментів євроінтеграції. Розвиваючи сектор культурних індустрій, модернізуючи культурну політику і вдосконалюючи механізми її впровадження, можливо окреслити вимір успішної зовнішньої політики, якою є на сьогодні євроінтеграція, та наблизити нашу країну до омріяних європейських стандартів. По-друге, досвід європейських країн показує важливість участі культурного сектору в розбудові громадянського суспільства та економічному зростанні держави, тобто у внутрішньополітичному житті країни в умовах культурної глобалізації.

Культурна глобалізація вивчає глибинні зміни культурної політики у зв'язку з новітніми науково-технічними соціальними нововведеннями, перспективами міжкультурного діалогу [4, 206с.]. Культурна глобалізація і гібридизація доповнюється процесами транскультурної конвергенції та формування транслокальних культур – культур діаспори на протигагу традиційним культурам, що відзначаються локалізованістю. Світ поступово перетворюється на складну мозаїку транслокальних культур, що глибоко проникають одна в одну й утворюють нові культурні ареали, що мають мережеву структуру. Інтенсифікація комунікацій і міжкультурних взаємовпливів, розвиток інформаційних технологій сприяють подальшій диверсифікації розмаїтого світу культур, протистоять поглинанню їх універсальною «глобальною культурою». У ХХІ столітті культура і культурна політика розвиваються по вісі – зрушення від культурного імперіалізму до культурного плюралізму; від закритого до відкритого суспільства. У сфері культури прерогативи наднаціональних організацій обмежилися до поширення нових інформаційних технологій, формування масового суспільства і масової людини, космополітичної культури. Зростання етнічної, культурної і релігійної гомогенності в умовах глобальної трансформації людства стає культурною компенсацією і опіумом для відсталих народів [5, 209с.].

Аналіз свідчить, що людство переживає гігантську соціокультурну та антропологічну кризову ситуацію, яка втілює в собі не стільки негацію епохи модерну, скільки повне її утвердження. Щоб вийти із цього кола, слід переосмислити культурно-історичні, філософські і морально-аксіологічні принципи облаштування соціуму, які людство винесло із попереднього культурно-цивілізаційного розвитку: 1) Сучасні проблеми глобалізації та пов'язані з ними кризові явища мають безвихідний характер існуючої цивілізаційної парадигми та загострення кризи гуманізму, вихід із якої – об'єднання людства на основі усвідомлення загальних інтересів і загальної відповідальності перед майбутніми поколіннями, повернення до духовно-моральних та культурно-антропологічних принципів в оцінці науково-технічних інновацій. 2) Глобалізація здійснює трансформуючий вплив на систему факторів, що формують особистість у самих різних типах культур, розхитує традиційні системи культурно-антропологічних факторів, відкриваючи можливість для розвитку людини у менш жорсткому детермінованому соціокультурному середовищі. 3) Зміни взаємовідношень між людством і біосферою неможливі без зміни відносин між людьми у різних культурних контекстах [6,с 13]. Основним вектором перемін повинен бути пріоритет співпраці (синергії) і взаємодопомоги всього населення Землі у реалізації глобального культурного проекту «цивілізації безпеки». Активним і діючим фактором сучасного багатоманітного бачення світу є новий гуманізм, який враховує як цінності традиційних релігійних спільнот, так і індивідуалістичну аксіологію індустріальної і постіндустріальної цивілізацій. Динамічна перебудова соціально-політичних та економічних

структур, формування і розповсюдження морально-світоглядних цінностей, адекватних новим вимогам, до яких відносяться прискорене зростання внутрішньої різноманітності і високий рівень толерантності, виведуть сучасну цивілізацію із стану культурної кризи. Глобалізація має складний багаторівневий характер розгортання соціально-історичного процесу у соціоекономічних, соціоантропологічних та соціокультурних вимірах як об'єктивного і всеохоплюючого інтеграційного процесу, у контексті якого відбуваються: інтеграція та диференціація; універсалізація (морально-етичних цінностей) та уніфікація (у вигляді “вестернізації у площині масової культури та стандартизації життя); інформатизація через формування “бажаної” громадської думки суспільства та зростання взаємозалежності (політичної, економічної, безпеки існування) всіх учасників постіндустріального суспільства [7, с.222].

Проблеми культурної політики в умовах глобалізації є надзвичайно актуальними у контексті викликів, що постають перед українським суспільством в цілому, тому більшість дослідників відмічає суперечливість наслідків впливу процесів глобалізації на розвиток культури в цілому. Хоча глобалізація тісно пов'язана з економікою, вона будується на духовно-культурних засадах, тому для її адекватного аналізу було обрано соціоекономічні, соціоантропологічні, соціокультурні виміри. Головне – це сприяти розробці концепції культурної політики для України, що являє собою концептуальну модель, котра описує механізм подолання культурогенних криз в умовах глобалізації, детермінованих економічними кризами; формування концепції такої культури, яка відігравала б роль компенсаторського фактора, який виступає як визначальний у періоди криз і сприяє відновленню порушеного балансу інструментального (техногенного) і гуманітарного характеру. За таких умов держава має вирішити два досить відмінні завдання: 1) збереження й актуалізація своєї матеріальної й духовної культурної спадщини, мистецьких традицій; 2) збереження конкурентоспроможності національного культурного продукту на світовому ринку. Невиконання або часткове виконання цих завдань може привести або до втрати країною власного культурного обличчя, або до її маргіналізації у світовому співтоваристві. Розв'язання зазначених питань потребує упровадження нових механізмів упровадження культурної політики для України. До вироблення спільних культурних стратегій, які становлять особливість культурної політики Європейського Союзу, Європа «прийшла» через визнання їх необхідності для: а) стабілізаційних процесів у суспільстві (суспільна консолідація, зменшення ризиків виникнення деструктивних і дезорганізуючих елементів, розвиток громадянського суспільства, сприяння міжкультурному діалогу, який прийшов на зміну політиці мультикультуралізму та стверджував внесок кожної культурної групи, не лише етнічної, у створення суспільного добробуту); б) розвитку економіки та інновацій; в) розвитку міжнародних відносин між країнами-членами ЄС, країнами-кандидатами і світом.

Становлення і розвиток культурної політики в умовах глобалізації

Висновки

Для України більш прийнятною є не ліберальна, а помірковано патерналістська модель культурної політики, на зразок тієї, що існує у Франції. Ступінь поміркованості має визначатися потребами вільного культурного розвитку особистості, різноманітних соціальних груп і нації в цілому, без чого життєздатність та конкурентоспроможність української культури опиняться під загрозою. Важливо виробити власну, адекватну українським вимогам, модель такої культурної політики, завдяки якій Україна стане повноправним учасником обмінів між європейськими державами. Культурна політика Європейського Союзу – це насамперед повага до цінностей, помножена на дотримання технологій. Через те, що у нас або брак цілепокладання, або брак ресурсів, увесь час відбувається «перебуксовування», яке множить на ціннісний нігілізм і нехтування сучасними технологіями. Тому культурну сферу необхідно віднести до першочергових завдань національного розвитку в умовах глобалізації. Лише наповнення української культури сучасним національним змістом зможе відкрити її світові. Українська культурна політика не відзначається цілісністю й послідовністю, так як базується на застарілих концептуальних засадах. Вочевидь, недостатньою є участь в її формуванні та реалізації структур громадянського суспільства; механізми формування української культурної політики не є ефективними. Розвитку української культури, її повноцінній інтеграції в європейський культурний простір перешкоджають численні проблеми, що існують на рівні правової бази, системи державного управління, окремих сфер. Тому головною метою формування культурної політики сучасної Української держави є осмислення місії українського суспільства в умовах глобалізації, в контексті якої головне – це вироблення власної, адекватної українським вимогам, модель культурної політики, завдяки якій Україна стане повноправним учасником обмінів між європейськими державами. Сьогодні наше суспільство є розрізненим, воно не досягає синергетичної єдності, що дозволило б піднятися до світового рівня у своїй культурі. Говорячи про культурну політику нашої держави в умовах глобалізації, то слід розробити й упровадити у практику культурний менеджмент на рівні держави, звернути увагу на корумпованість фінансування культури та удосконалення захисту наявних культурних надбань. Як вихід з проблем культурного розвитку політики на сучасному етапі державотворення, необхідно на кожному обласному рівні розробити програми соціально-культурного розвитку регіонів, так як культура при грамотному до неї відношенні може бути чинником економічного розвитку – створення робочих місць, збільшення інвестиційної привабливості регіонів. Погоджуємося з М.Степико, який відмічає, що загальнонаціональної культури в Україні не існує, бо не існує цілісності нації, а натомість маємо культуру каст або кланів і культуру «маленьких українців» [8, с.50].

Перспективи подальших досліджень:

- теоретико-методологічний аналіз культурного менеджменту в умовах глобальної трансформації;
- вивчення європейського досвіду розвитку культури з боку національних урядів і міжнародних інституцій;
- розробка концептуального бачення головних напрямів культурної політики в Україні;
- дослідження місця й ролі культури в сучасному глобалізованому світі, тих можливостей, які вона створює для соціально-економічного розвитку країни.

Список використаної літератури

1. Азроянц Э.А. Глобализация: катастрофа или путь к развитию? Современные тенденции мирового развития и политические амбиции. М.: Издательский дом «Новый век», - 2002. – 416 с.
2. Бек У. Что такое глобализация? / Пер. с нем. А. Григорьева и В. Седельника; Общая редакция и послесл. А. Филиппова. – М.: Прогресс-Традиция, 2001. – 304 с.
3. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования. / Под ред. Иноземцева В.Л. – М.: Academia, 1999. – 787 с.
4. Виклик глобалізації: Збірка наукових праць. – Київ: Стило, 2001. – 206 с.
5. Воронкова В.Г. Філософія глобалізації (соціально-антропологічні виміри).- Запоріжжя: РВВ ЗДІА, 2009.- 234с.
6. Гидденс Э. Ускользающий мир: как глобализация меняет нашу жизнь / Пер. с англ. – М.: Издательство «Весь Мир», 2004. – 120 с.
7. Глобалізація і безпека розвитку: Монографія / О.Г. Білорус, Д.Г. Лук'яненко та ін.; Керівник авт. колективу і наук. ред. О.Г. Білорус. – К.: КНЕУ, 2002. – 789 с.
8. Здіорук С.І. Культурна політика України: національна модель у європейському контексті: аналіт. Доп. / С.І.Здіорук, О.М.Литвиненко, О.П.Розумна; за ред.. С.І.Здіорука.- К.:НІСД, 2012.-64с.

REFERENCES

1. Azroânc E.A. Globalizaciâ: disaster or a way to razvitiû? Modern tendencii justice development and političeskie ambicii. M.: Izdatel'skij DOM «New Century», 2002. – 416 p.
2. Back In. Chto takoe globalizaciâ? /Lane. with over. A. Grigor'eva and v. Sedel'nika; General redakciâ s poslesl. A. Filippova. – M.: Progress-Tradiciâ, 2001. — 304 с.
3. Bell D. Grâdušee postindustrial'noe obšestvo. Salt social'nogo prognozirovaniâ. /Edited. Inozemceva V.I., M.: Academia, 1999. -787 с.
- 4.The Challenge of globalization: a collection of scientific papers. – Kyiv: Stylos, 2001. 206 s.
5. Voronkova V.G. Philosophy globalisation (socio-anthropological dimensions.)- Zaporozhye: RVV ZDIA, 2009.- 234 p.
6. Giddens E. Uskol'zaûšij peace: how globalizaciâ jury of our life/ lane. s. engl. – M.: Izdatel'stvo "the whole world", 2004. – 120 s.
7. Globalization and security development: monograph /A.G. Bilorus, D. G. Lukyanenko, etc.; Head of the aut. collective and Sciences. Ed. O.G. Bilorus. – K.: KNEU, 2002. 789 s.
- S. Zdioruk S.I.Cultural prolitika of Ukraine: national model in the European context: analit. Ext. /S. I. Zdioruk, O. M. Lytvynenko, O.P. Clever / by Ed. S.I. Zdioruk was dedicated to k.: NISS, 2012. - 64 s.

***МЕЛЬНИК В.В.**, кандидат философских наук, доцент кафедры управления, информационно-аналитической деятельности и евроинтеграции Института управления*

и экономики образования, Национальный педагогический университет им.
М.П.Драгоманова (Украина, Киев), doc.v.melnik@mail.ru

ФОРМИРОВАНИЕ И РАЗВИТИЕ КУЛЬТУРНОЙ ПОЛИТИКИ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛИЗАЦИИ

В статье дается анализ проблем культурной политики в условиях глобализации, которые анализируются с точки зрения социоантропологических и социокультурных измерений. Отмечено, что глобализация представляет собой сложное социальное и противоречивое явление и процесс, который детерминируется экономическими, политическими и социальными измерениями, в центре которых культура как мера всех вещей. На основе концепции глобализации сделан анализ понимания культурной политики, которая влияет на человека, и проанализированы проблемы культурной политики в условиях глобализации, определены направления оптимизации культурной политики

Ключевые слова: глобализация, культурная глобализация, культурная политика, синергетическая методология

MELNICK V.V., Phd in philosophy, associate professor of philosophy department in management information and analytical activities and European Integration of the Institute of Management and Economics of Education, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kyiv), doc.v.melnik@mail.ru

FORMATION AND DEVELOPMENT OF CULTURAL POLICY IN THE CONDITIONS OF GLOBALIZATION

The article analyzes the problems of cultural policy in the context of globalization, which are analyzed in terms of socioanthropological and cultural dimensions. It is noted that globalization is a complex social phenomenon and a controversial process that is determined by economic, political and social dimensions, in which the center of culture as the measure of all things. Based on the concepts of globalization by understanding the cultural policy that affects a person, and analyzes the problems of cultural policy in the context of globalization, the directions of cultural policy optimization. Studied that culture and cultural policy in the context of globalization are non-linear, complex and contradictory spiritual and practical social phenomenon that develops in the context cultural values and specific historical meanings. It was found that the cultural sector should be referred to the priorities of national development in a globalizing. Only fill Ukrainian culture modern national content can open it to the world. The analysis that the Ukrainian cultural policy is not marked integrity and consistency, since based on outdated conceptual basis is insufficient participation in its formulation and implementation of civil society; mechanisms of Ukrainian cultural policy is ineffective. The main vector of change should be a priority cooperation (synergy) and mutual total population in the implementation of global cultural project of "civilization safety. Revealed that the development of Ukrainian culture and its full integration into the European cultural space prevent many problems that exist at the level of the legal framework of public administration, certain spheres. It is concluded that the main aim of cultural policy of the modern Ukrainian state is a reflection of the mission of the Ukrainian society in the context of globalization in the context of which the production of its own model of cultural policy, due to which Ukraine will become a full member of the exchanges between European countries. So, the main thing - is to promote the development of the concept of cultural policy for Ukraine, which is a conceptual model which describes a mechanism to overcome crises in the context of globalization, determined by economic crises; formation of such a concept of culture that have played a role the role of compensatory factor that acts as a determinant in times of crisis and help restore the impaired balance tool (man-made) or humanitarian character. It is concluded that it is necessary to create mechanisms for cultural management in a global transformation and contribute to the development of cultural policies by national governments and international institutions.

Key words: globalization, cultural globalization, cultural policy, synergetic methodology.

Рекомендовано до публікації докт. філософ.наук Рижовою І.С.

Дата надходження рукопису 08.05.2014 року